Ч. 201 (12.857).

Львів, середа 9. вересня 1931.

Poczlowa opłata załaczono ryczałtem.

Рік LII.

SKONFISKOWANO

# ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічно 30·00 „
Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар. Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр. Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

# Мобілізація і маневри.

*(Від нашого кореспондента.)*

*Женева, 4. вересня.*

I.

Ледви покінчився конґрес національностей, а вже розпочався сезон Союза Народів — ради і загального збору. Буде цього на цілий цей місяць: невеселий вигляд на безконечне перебування в Женеві, місті шановному, та — як усякому відомо — радше нудному і — головно — дорогому. Для нашого брата важна передовсім, коли не виключно, рада Союза, і якби вона відбулася і вичерпалася в першому тижні місяця, то без найменшого жалю можна би виїхати відси; одначе, на жаль, воно не так. Рада відбуває, правда, в першому тижні довшу сесію, але збирається в ряди-годи й протягом загального збору, зосібна вона збирається під кінець збору. Тому мабуть і треба буде тут сидіти, „про всяке", бо саме на ту кінцеву раду віщує дехто особливо нам цікаві справи.

II.

Щоби покінчити з конґресом національностей, слід ще зазначити, що з поручення конґресу і у виконуванні українського внесення президія конґресу відбула довшу конференцію з урядуючим у цьому сезоні головою Союза Народів, еспанським закордонним міністром Леру. П. Леру приняв конґресову президію, іменем якої явилися пп. Вільфан, (словінець з Італії), Шіман (німець з Риґи), Курчинський (русский з Дорпату) і посол Зенон *Пеленський*. Розмова тревала годину. П. Вільфан звернув голові Союзу Народів увагу на важке положення національних меншин і на небезпеку неполагодження національних питань для мира Европи, тай пригадав голові, що багато важних меншинних жалоб до Союза Народів досі жде полагоди — на дармо. Так нпр. вже швидко буде рік цілий від українських жалоб у справі подій з осени м. р. у Східній Галичині, а про ефективну полагоду їх Союзом Народів досі не чувати...

Присутній на розмові посол *Пеленський* подав голові кілька подробиць до тієї історії тай заповів доставити йому ще декілька нових.

У ході розмови п. Леру виявив і розуміння меншинних питань, і доволі добру поінформованість і цікавість далі цим питанням присвячувати пильну увагу. Застерігся при цьому, що говорив це тільки своїм іменем, а не як часовий президент Союза Народів.

III.

Все те відбулося в рямках традицій Союза Народів тай в тоні і атмосфері цієї установи. Маючи ці останні на увазі, можна сказати, що як відповідна резолюція конґресу меншостей, так і факт інтервенції його президії (з особливим натиском на галицьку справу) у голови Союза Народів, являються подіями і новими і додатніми одночасно. Більше покищо в даних обставинах не можнаб ні вимагати, ні — тим більше — сподіватися.

Звертаючися до теперішньої сесії Союза Народів, не можна не зазначити, що вона розпочалася і надалі заповідається дуже мало цікавою. Мало цікавою не тому, щоби хибувало важних і цікавих тем для нарад, а тому, що після льондонської кризи, яка коротко перед сесією усунула п. Гендерсона з уряду, тай після неформальної, правда, та фактичної відставки другого видатного актора Союза Народів за останні роки, — склад делеґацій представляється блідо, щоб не сказати анемічно. Трохи соли додає женевським сходинам присутність п. Літвінова (по кульоарах придивляються йому наче якійсь екзотичній птиці), але й ця „сензація" вічно тревати не може, а можливости її швидко вичерпаються.

IV.

На цю сесію Варшава буквально змобілізувала в Женеві цілу силу своїх аґентів (у цьому числі й укрівської масти) і зорґанізувала справжні, невидані і неслихані досі — маневри своєї пропаґанди. Не можна зробити кроку в Женеві (а що тісні кульоари Союза Народів і не кажіть!), щоби не почути польського гамору, нема ні одної чим небудь замітної особистости женевської ні інтрнаціональної, яка не одержала би від установ польської пропаґанди цілої низки брошур, книжок, періодиків. Нема ґазети, до якої — з більшим або меншим успіхом — не добиралисяб річки варшавських впливів. Мало цього! Коротко перед сесією варшавська пропаґанда заснувала тут окремий щоденник (**Journel des Nations**); до співробітництва в цій ґазеті заанґажовано чимало визначних чужинецьких письменників, учених, політиків, які туди плинуть, очевидно, не задля самої чемности, ну, і скромно чваниться, що цею своєю ґазетою підкопають значіння старого тутешнього щоденника, поважного і з всесвітнім впливом, значіння **Journal-ю de Genève**, який — власність багатої і гордої старої женевської буржуазії — видається їм замало вразливим і податним на арґументи.

V.

Самі здогадуєтеся, нащо і проти кого переведена ця варшавсько-женевська мобілізація і зорґанізовані масові пропаґандивні маневри. Без пересади можна сказати: весь цей вклад фінансової й моральної енерґії, все те варшавське зусилля зроблено задля одної-одніської цілі: представити минулорічні осінні події наче щось абсолютно бездоганне зі становища звичайної людяности тай наче зі становища польської державної рації не тільки додатні, а просто неминучі, конечні. Тай — відвернути від польського боку тінь, яка може впасти з Союза Народів, а завернути її на — здогадайтеся самі — на кого.

Все те не імпровізоване, не припадкове, а пляново передумане, доцільне. Аж, як побачимо далі, занадто пляново передумане і занадто вже доцільне.

Вже в останніх кількох тижнях перед женевською сесією якась таємнича рука, що кілька днів сіяла по женевських і французьких ґазетах звістки про щораз то нові злочини українських терористів у Галичині; раз там ці українські терористи, за якими, мовляв, „очевидно" стоїть потиху ціле українське громадянство, нападали на якийсь банк то знов на почту, раз вони підрізували телеґрафічні стовпи, то підпалювали польське добро — просто: **nulla dies sina alnea**, і сторонній читач мав і мусів непомітно дійти до переконання, що українські терористичні орґанізації працюють повною парою нараз над підкопуванням порядку і безпеченства; над відстрашуванням українського громадянства приняти простягнену, мовляв, до згоди польську руку; над шантажуванням Союза Народів і — чого вам іще треба?

То був публіцистичний тарабанний вогонь, що й тільки підготівка головного ударного наступу.

VI.

Коли **Journal de Genève** помістив заяву посла Пеленського, що українська сторона нічого спільного з убивством пок. Голубка не має, а терористичні методи самозрозуміло відкидає, і коли швайцарська аґенція телеграфічна одночасно розтелеґрафувала таку саму заяву в своїй окрузі ділання, присутні саме тоді в кульоарах Союза польські висланники не виявили доволі самоволодіння, щоби не показати свого невдоволення, а бодай розчарування повною комунікату про ствердження п. Пеленського. Залежні від них ґазети одержали вказівку промовчати українську заяву. Вони відчули виступ українського національно-демократичного посла не як самозрозумілу і згідну з правдою реакцію на безумний злочин, а як те, що німці називають **Strich durch die Rechnung**. З суверенною погордою звичайної людської пристойности в обличчю смерти і людського страху перед ударами сліпої й безглуздої долі, відомі на женевському ґрунті діячі з місця взялися політично капіталізувати трускавецький злочин — дарма, що ніхто не міг знати, чи злочин той чисто особистої натури, чи політичний. Ніщов кличі це не



застиглим трупом нещасної жертви загородити дорогу до оцінки торічних пацифікаційних подій Союзом Народів.

„Українці [illegible] Голубка тому, щоби не допустити до замирення, якого покійник був споввижником" — була одна версія. А друга, трохи менше голосно сіяна, бо наявно суперечна з першою, була:

„Українці убили Голубка, щоби виковать осьтак шантаж на Союз Народів, саме в момент, коли Союз збирається".

VII.

Буває в природі, що в деяких важких недугах ті самі хоробливі фактори, які пруть людину до смерти, самим своїм надміром несуть їй подужання. Так нпр. буває з високостепенною гарячкою. Нині, коли велика филя наступу противної нам пропаґанди, що мала була нам завдати смертний удар в опінії женевського світу, вже перейшла над нашими головами, можемо супокійно присвятити кілька уваг широко закроєній заґі противної пропаґанди.

Замість вдаватися в теоретичні міркування над тим явищем політичної психольоґії, яку ми тут тільки що пережили, краще повторимо тут короткий діяльоґ, заручуючи словом чести повну його автентичність.

VIII.

Помилявсяб, і то грубо, хтоб думав, що за кордоном журналісти й репортери розщибаються в погоні за комунікатами про далекі, чужинецькі справи, тай що ні про що інше так пристрасно не мріють, як про те, щоб добути для своїх ґазет заяви екзотичних делеґатів чи послів. Сказано, що ніхто не пророк у своїй батьківщині — зі ще більшим правом можна сказати, що й на чужині не так воно легко бути пророком, тобто признаним пророком. Так і оце в Женеві треба було добре находитися, напереконуватися, вживати старих знайомств, щоби примістити заяву посла Пеленського у відповідному місці, тай ще у незапізний час. Противники видають величезні засоби, щоби ґазети й аґенції містили їх комунікати і промовчували наші.

Так і цим разом.

Одначе серед наших — гріх сказатиб, щоби так дуже вже приємних — біганних по ріжних

Wyciąg z protokołu wspólnego z dnia 31. sierpnia 1931 r.
Sąd okręgowy Wydział VI. karny we Lwowie w sprawie kon
fiskaty Nr. 191. czasopisma „Dilo" z daty Lwów dnia 27.
sierpnia 1931 r. do sygn. VI. 1 Pr. 399/31 na posiedzeniu
niejawnem w dniu 31. sierpnia 1931 r. po wysłuchaniu zda
nia Prokuratora Sądu okręgowego we Lwowie postanawia
uznać za usprawiedliwioną dokonaną dnia 26 sierpnia 1931 r.
przez Prokuratora Sądu okręgowego we Lwowie konfiskatę
czasopisma p. t. „Dilo" № 191 z daty Lwów, dnia 27.
sierpnia 1931 r. zawierającego: I) w artykule p. t. „Do czo-
ho se dowede", znamiona występku z §§ 483 uk. i art. V.
ust. z 17/12 1862 l. 8 Dzpp. z r. 1863 zarządzić zniszczen e
całego nakładu i wydać w myśl § 493 pk. zakaz dalszego roz-
powszechniania tego pisma drukowego. — Zarazem wyda-
je się odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma
nakaz, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w
najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykona-
nie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane
w § 21 ust. druk. z 17. XII. 1862 Dzup. Nr. 6 ex 1862, t. j.
zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. Uza-
sadnienie: Ogłoszenie drukiem wymienionego wyżej arty-
kułu ma na celu nieprawdziwemi twierdzeniami i prze-
kręcaniem faktów obwinić samoistny oddział armji o
czynności hańbiące i niemoralne zdolne go poniżyć w
opinji publicznej i uczynić pogardy godnym, co odpowiada
znamionom występku z §§ 488 uk. i art. V. ust. z 17/12
1862 l. 8. Dzpp. i r. 1863. Według §§ 487, 489, 493 pk. oraz
§§ 36 i 37 ust. pras. jest zatem powyższe postanowienie
uzasadnione.

Przewodniczący: Medyński wr.

Protokulant: W. Mikuszewski wr.

Za zgodność: Lipanowicz
starszy sekretarz

людях і стуканнях до всяких воріт мали ми цим разом кілька хвиль — не милих (це була би пересада), а інтересних, майже драматичних, в кожному разі вартих памяти і здатних заставити вас призадуматися.

Предкладаємо нашу (тобто посла Пеленського) прозу одній з чільних фігур інтернаціональної журналістичної служби. Людина супокійна, вдумчива, розважлива, гаразд освідомлена в усяких міжнародніх спорах. Прохаємо помістити. Наш розмовець киває головою — з деяким співчуттям, та проте без особливого захоплення, щоби поблагословити свою публику нашими розкриттями. Розмова потикається, ми натаємо. Він робить застереження, предкладає (тобто диктує) зміни: значить, розпочинає хитатися в своїй відмові. Та нарешті, раптом оконечно рішається вволити волі петента. Чому? Розпитавши ще раз подрібно хто такий п. Пеленський, що таке УНДО, на яких соціяльних елементах побудоване, що ми особисто думаємо про особу і діяльність убитого посла — він каже:

— Ми мусимо держатися невтрально. Ми маємо симпатії для вас, але й поляки нам симпатичні. Правда, від осені минулого року троха менше ніж передтим... Та тут з усього, що бачу і чую від кількох днів, міркую, що на вас іде зорганізована, плянова облава... Знаєте що? Не повторюйте цього, але не можу не признатися до одного: це убивство так поражаюче доповнює всі ті важкі закиди, що оце проти вашої справи підіймаються, що якби воно було доконане в котрійсь з балканських держав, то ми думалиб, що зорганізував його хтось інший, не конспіративні чинники — так відповідно воно доконане. Але про Польщу — ні, таки про Польщу щось подібне не можу думати. Але поміщу вашу заяву. І буду стежити, як на її зміст ваші противники будуть реагувати...

*С. Заліпський.*



# Перед визнанням більшовицької влади?

**(Допис із Праги).**

I.

Чесько-радянські відносини набрали за останні місяці актуальности. Це не випадково. Світова господарська кріза, хоч і менше, як в інших країнах, всеж дає себе відчувати в молодій чехословацькій республиці. Правда, безробітних тут не начисляють міліонами, як у Німеччині та в Англії (є всього коло 200.000), але хто може передбачити, чи не поглибиться кріза й тут до таких розмірів, як у сусідніх країнах? Упорядковані фінанси держави дають змогу поборювати крізу, як допомогою безробітним безпосередньо, так і посередньо, через великі громадські роботи (шляхи тощо) та замовлення приватним фірмам. Ці фонди ще не вичерпані, але політична обережність наказує керманичам чеської політики шукати виходу з загрозливої ситуації. Одним із засобів для поліпшення господарського положення в республиці „капітани індустрії“ вважають навязання нормальних економічних зносин з Радянським Союзом. Як магнет залізо, так увагу промисловців усього світа притягають надії на міліонові замовлення з СССР. Кожному хочеться й собі „вирвати“ хоч трохи з тих замовлень, щоб удержатись на поверхні економічного життя.

Чесько-більшовицькі відносини перебули протягом останнього півтора-десятиліття кілька етапів. За світової війни чехи були чуттям і розумом зорієнтовані на Росію, яка мала перемогти в війні з Центральними Державами й визволити чеську націю. Далекозорі чеські політики Масарик і Бенеш ще до російської революції 1917 р. перестерігали своє суспільство перед перебільшеними надіями на всемогучість царської Росії і головну увагу звертали на притягнення симпатій західних держав (Франції, Англії, Італії) до чеської визвольної боротьби. Передбачення чеських політичних провідників сповнилося: царська Росія не видержала воєнного тягару й скрахувала. На місце царя та нездібної „керенщини“ прийшли більшовики, які закінчили війну зовнішню, щоби мати вільні руки для війни внутрішньої. В цих бурхливих подіях років 1917—1920 мусіли багато дечого навчитися чеські некритичні русофіли, які собі наївно уявляли, що кожний російський мужик у найглухішому селі вірує в Бога й Миколая Чудотворця та в „словянську програму“, якої складовою частиною має бути утворення чеської держави. Події показали, що без перемоги Держав Антанти, які лишилися після 1917 року самі в боротьбі з Німеччиною та Австрією, **самостійної Чехословаччини не булоб.** Чеські легіони побачили в довгому поході через Росію й Сибір, чим живе російська маса. Чеські вояки мусіли оружною рукою пробивати собі шлях до дому через безконечні російські простори і не бачили вияву особливих „словянських“ симпатій до себе в російському суспільстві. Навпаки, вони бачили **активну ворожість** проти чеського руху з боку лівих (більшовиків) і з боку правих (Колчак). Єдино з частиною російської інтелігенції (соц. революціонери) у чехів склалися були приязні відносини, але соціялісти революціонери не мали впливу й були врешті роздавлені між молотом більшовизму й ковалом чорної реакції.

Після світової війни в чеському суспільстві було переконання, що більшовизм незабаром мусить упасти, отже не було рації ставити питання про визнання цього режіму. Дехто з чеських провідників, як напр. Крамарж уважав, що визнання більшовицької влади Чехословаччиною булоб зрадою словянських інтересів.

Хоч не було визнання **de jure**, але **de facto** більшовицьке політичне представництво звилося в Празі, вже перед кількома роками, також чеська місія почала свою діяльність у Москві. Завязалися торговельні зносини, які іноді давали для промисловости Радянського Союзу значні вигоди — напр. замовлення залізних конструкцій для Дніпрельстану. Але ці відносини не задовольняють чеських промислових і торгових кругів, які сподіваються, що дістануть значно більші замовлення, коли будуть навязані нормальні дипльоматичні відносини з Радянським Союзом. Звичайно, ці надії промисловців передаються й робітникам, які в сучасній скруті теж вірять, що більшовицькі замовлення урятують їх від безробіття.

Зворот в настроях чеського громадянства, щодо СРСР, не обмежується тільки господарськими міркуваннями. Чехи за останніх 10 років перебули складну психольогічну еволюцію, зробили радикальну **переоцінку вартостей.** Чехи — народ, найдалі з усіх словян положений на захід, що найбільше з усіх словянських народів мусів піддаватися впливам західньо-европейської культури. У цьому народі відбулося усвідомлення, свого **місця** в ряді інших націй, і чехи побачили, що вони, хоч словяни, але більше звязані економічно й культурно з Західною Европою. 2/5 усього експорту з Чехословаччини йде в Німеччину та в Австрію; коли глянете в чеські журнали, на чеський книжковий ринок, то побачите, що там теж і книг словянських **дуже мало,** бо чеська інтелігенція живе ідеями й темами спільними для всієї Західної Европи. Відомий чеський письменник **Ф.** Крейчі вияснив недавно цей загально відомий факт у добре написаній книзі — **„Češstvi a Europanstvi“** (Чеськість та европейськість). Автор доказує не тільки те, що чехи — нерозривна частина західно-европейської культури, але піддає основній критиці давню концепцію чеських істориків і політиків, що ніби ввесь історичний процес чеського народу зводиться до формули — чесько-німецька боротьба. Крейчі доказує, що свідомість своєї приналежности до західно-европейського світа приведе чеську націю до примирення з німцями.

З світової війни чехи вийшли з розчаруванням до росіян. Це розчарування ще поглибилось наслідком знайомства з росіянами-еміґрантами. Тисячі росіян-студентів та осіб інтелігентних професій, — що жили або й досі живуть між чехами, не вподобались чеським людям. Чехам не подобається в росіянах ота відома задиркувата зарозумілість („шапками, мовляв, закидаємо“!), їх культури й навіть мови. Вони ставляться до чехів, як до „малої нації“, згорда, дивляться на них згори вниз, деякі „принціпово“ не хочуть знати чеської мови, бо, мовляв, за Гоголем — „усі святі говорили російською мовою“. Свою здогадну „вищість“ росіяни недвозначно дають відчути чехам, і це, звичайно, може денервувати найспокійніших і найзрівноваженіших людей. Навіть зовнішній вигляд росіянина неприємно дивує пересічного чеха, коли він бачить оту азіятську „косоворотку“ на вулицях Праги, тижнями, а може й місяцями нечищені черевики, чує голосну аж надто розмову в трамваях і в ваґонах залізниць. Ці всі, на перший погляд, дрібниці дають **тон** відносинам: а відомо, що **c'est le tou qui fait la musique.**

*(Докінчення буде.)*

# Погані вигляди Гувера.

**Як зареаґувала Америка на активність америк. політики в европейських справах?**

На тему становища, яке американська публична опінія зайняла супроти рішення Гувера активно вмішатися до справи европейської крізи, тамошніх настроїв та ситуації самого американського президента, читаємо у „Берл. Таґебляті“ цікавий допис його постійного кореспондента у Вашинґтоні П. Шефера (колись кореспондент у Москві, якого більшовики випросили, коли став надто щиро писати про відносини в Рад. Союзі). Проблеми, які він у своєму дописі порушує, хоч і перестали бути сензацією дня, уступаючи іншим, всеж таки не втратили своєї ваги й остались надалі актуальними.

Дещо цікавого світла кидає Шефер на особу самого Гувера. Перечить загальній опінії, що привикла бачити у „Білому Домі“ якусь маркантнішу індивідуальність. Гувер нею не є, чи радше серед теперішніх обставин не може нею бути. На всякий випадок йому далеко до Вільсона чи Лінкольна. Він не виправдав тих надій, які на нього покладала величезна маса виборців зперед трьох літ. В Америці можна чути закиди, що Гувер не має трівких поглядів, а навіть політичного змислу та ходить поміж дощ з думкою на новий вибір.

Перед останнім виступом Гувера здавалось — мовляв — навіть, що його карієра запечатана. Але після відомого виступу акції теперішнього президента моментально пішли в гору. „Край відчув силу, якої чекав від Гувера перед трьома роками“. Ситуація його поправилась, але тільки на часок. Бо противники і всякі невдоволені, на яких йому ніколи не збувало, як підкопували так і дальше підкопують його становище.

„Також в Америці є партії і їхні еґоїстичні інтереси“ стверджує Шефер і звертає на них увагу Німеччині. Пропозиція Гувера, що є ставлеником республиканської партії і ввійшов головно її голосами до „Білого Дому“, йде зовсім в розріз з програмою республиканців. „Вониж є проти дарування довгів. Вони спинювали Америку від приступлення до версайського договору, пізніше до Ліґи Націй, а ще згодом до Міжнароднього Трибуналу. Вони є прихильниками американського імперіялізму. Обстоюють високі охоронні мита і вимушення платности довгів від Европи“.

А проте ці люди не ставили перешкод плянові Гувера, хоч він неґував його цілковито. Але скоро лише виринули трудноші, появилися докори і негодування таки від своїх.

Уотсон, провідник республиканців у сенаті, звертав виразно увагу на неподатливість респ. партії у справах довгів. Ще більше значіння має виступ сен. Ріда, якого устами говорить тяжкий промисл, — пітсбурська кліка (нафта). Це той самий потентат, крізь якого руки плило золото до виборчої каси, крім цього делеґат Америки на конференції морського розброєння у Льондоні. І він теж виступив з подібними закидами проти гуверівського почину, при чому висловив острах, щоби Стімсон не загнався за далеко у круті лябіринти европейської політики.

А поведінка противної партії, себто демократів? Вони зголосилися до слова також, тільки дещо пізніше. Вони повелися супроти Гувера льояльно, себто виступили лише з дрібними діловими влучними замітками. Але зате з іронічною усмішкою привитали поворот до вільсонівських ідеалів всесвітнього збратання; лише співчували, що реалізування тих ідеалів Вільсона так довго проволікалось. Бо ориґінал рецепти світового рятунку — це власність демократів.

Негодування фармерів на заході і признаки неспокою серед робітництва пригасили ще більше зорю Гувера, а препогано вплинули на це пертрактації у Франції, що непередбачено затягнули реалізацію цілого діла. Не краща позиція Гувера і серед нюйорської фінансієри. Там має президент вже більше, ніж від року, своїх тяжких неублаганих ворогів. Їх не заскочив плян Гувера. Вони звязували з ним навіть

деяку надію. Европа думала, начебто американський капітал міг і хотів їй дуже помагати. Тимчасом ні: „Тут не хочуть вже більше помагати Европі, тут тільки бажають собі порядку, викляруваної ситуації і — пробіг — ніяких дальших втрат".

Як бачимо з повищого становище Гувера незавидне. Покинувши лявірування, здобувся на сміливий, але не дуже популярний крок, що мабуть не заведе його вдруге при недалеких виборах на почесний стілець у „Білому Домі.

В. Н.



# З церковних справ.

**З успіхів унійної церкви на Волині.**

Унійна акція на Волині розвивається, як ми вже кілька разів мали нагоду це стверджувати, незвичайно успішно. Ось в останніх тижнях основано там знову кілька нових греко-католицьких парохій, а в багатьох місцевостях ідуть енергійні приготування до їх основування. М. ін. основано греко-кат. парохію в селі Куськівцях (Кремянеччина), де священиком є б. православний єромонах з Почаївської Лаври. В тому селі будується велика греко-кат. мурована церква. Подібну церкву будують в селі Антонівці (Костопільщина). Невеличку греко-кат. церковцю збираються будувати і греко-кат. вірні у місті Кремянці, де вже утворився окремий комітет будови під проводом мец. Кмітковського. До цього комітету належать переважно православні дотепер українці, члени Просвіти й інших українських установ. Уже в короткому часі буде утворена у Кремянці й окрема греко-кат. парохія — під боком православної консисторії, яка є ще й досі твердинею московщини. Покищо греко-кат. відправи йдуть час до часу в малому парохіяльному костелі або в самому ліцеальному соборі. Саме на Спаса (19. VIII.) відправилося греко-кат. богослуження у великому ліцеальному соборі, яке відправив о. Величковський з Ковля при дуже великій участи людей з Кремянця, передмістя Туник і довколичних громад. У часі богослуження виголосив о. Величковський відповідну проповідь, а після богослуження відправив панахиду по бл. п. В. Липинському, при чому виголосив знову проповідь, у якій змалював працю пок. В. Л. і її значіння для українського народу. Подібне богослуження, закінчене такоюж панахидою, відправив о. Величковський в неділю 16. VIII. у Рівному в гімназіяльній каплиці.

**Чисельний стан Чину оо. Василіян.**

З трьох мужеських чернечих Чинів у гр.-кат. церкві оо. Василіян, Студитів і Редемптористів (Чин св. Ізбавителя) найчисленніший є Чин оо. Василіян. Розсіяний цей Чин у всіх краях , де живуть греко-католики, а саме: у всіх трьох діецезіях Галичини (17 монастирів), на Закарпатті (3 монастирі), на Мадярщині (1 монастир), в Румунії (1 монастир), на місіях у Бразилії (6 священиків і 2 братів), Канаді (11 священиків, 36 клериків і 8 братів) і Злучених Державах (2 священики). Позатим оо. Василіяни управляють Українською Колеґією у Римі і греко-кат. дух. семинарією в Загребі (Югославія) та мають у своїх руках греко-кат. парохію у Варшаві і в Городлі над Бугом. Загальне число всіх черців Чина св. Василія В. виносить 465, з того 127 священиків, 167 клериків і 171 братів. На днях число священиків-Василіян побільшилося доволі поважно, бо 23. VIII. Преосв. еп. Коциловський висвятив у Крехові нових 11 василіянських клериків на священиків. Таким робом усіх священиків Василіян є тепер 138.

—o—

# Ревізії й арештування.

В домі о. Стефана Онишкевича, пароха в Купновичах Старих, пов. Рудки 4. вересня ц. р. перевела державна поліція ревізію, шукаючи летючок і комуністичної бібули. Таку ревізію перевела також у студента теольоґії І. Томашівського і ґімн. абітурієнта М. Стаховича. Зі сином о. Онишкевича, Богданом, студентом політехн., списано протокол на станиці в Купновичах і зараз випущено. Ревізію переводжено без письменного дозволу суду.

В Комарні арештувала місцева поліція дня 1. ц. м. перевівши в домах ревізії, при яких забрано кілька книжок до читання та приватних листів, 11 громадян, а саме: Перуна Ананію, студ. мед., Перуна Осипа, монтера, Радовича Миколу, маґістра прав, Радовича Івана, кооператора, Ленця Володимира, студ. мед., Ліщинського Івана студ. прав, Сенюту Миколу, студ. мед., Сороковського Івана, абсольвента фільософ., Коґута Осипа, абс. ґімназ., Дрімалика Льва, абсольвента ґімназ. та міщанина Калимона Романа. За чим шукали і чого хочуть, невідомо.

В Бібрці перевела дня 4. ц. м. поліція ряд ревізій в українських домах і арештувала отсі особи: С. Коцюмбаса, Петра Панкевича (урядника філії „Просвіти"), А. Козакевича, Андрія Боднара, І. Коцюмбаса, Волод. Михалкевича, Святослава Рудого, всіх з Бібрки, хоч при ревізії нічого не найшли. Арештовано ще Івана і Володимира Гарбусевичів з Вільхівця, Волод. Василика з Серник, П. Коржівну з Глібович Вел. і ще кілька осіб з повіту. Всі сидять в поліційних арештах. Що їм закидують, не відомо.

Із Самбірщини повідомляють, що 4. ц. м. перевела поліція ревізію у Василя Ступницького абс. прав у Городищу к. Самбора, опісля забрали його на постерунок і держать досі. В Лютовиськах переведено ревізію у п. Сілецького і забрано його сина Антона, який від року не виходить з хати з причини хороби і тепер учиться до іспиту. Переведено ревізію також у п. Сілецької в Самборі, що мешкає там з дітьми, які ходять до школи.

Бориславська поліція перевела 4. ц. м. над раном численні ревізії та арештувала в Бориславі: Підгородецького Олександра і Тураша Мирослава, студентів прав, Сушкова Волод. прив. урядовця, Ніклевича Степана, Підгородецького Маріяна і Сушкова М. робітників; в Мразниці: Андрушкова Мик., Коблика Мик. і Кунцева Івана: в Губичах: Гапкала Михайла, урядовця, Городиського Павла і Петрикевича Мирослава, студентів прав, Герниківну Дусю, проф. Муз. Інст., Яворського Осипа і Бішка Павла — селян; у Попелях: Ількова Володимира, кооператора і в Тустановичах: Зарицького Івана, директора Пов. Союза Кооп., Веприка Петра, кравця, Витвицького Петра, асистента коп. нафт., Попеля Романа, маґістра фільософії, Волошина Ярослава, Романюка Івана, Романюківну, Терлецького Ярослава, Гаврилова Івана, Гаврилова Юрка, Зарицького Миколу, Уруську Стефу — всіх студентів, Сенюту Ів., Кушніра Мик., Драгана Петра, Муйлу Федя, Сеніва М., Бабича Мик., Маціва Василя, Гнатова Гр., Веприка Василя, Добрянського Миколу і Добрянського Михайла, д-ра Терлецького Мик. (за кілька годин звільнено) і ще одну дівчину. Як доходять вістки, полі-



**ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА" З ДНЯ 9. ВЕРЕСНЯ 1931.**

ОЛЕСЬ СТЕПОВИЙ

# Літниськові жарти.

Літниська наші!

Хтож не зітхає до них літом, хто з нас не робить усього (найчастіше довгів), щоби хоч марних два-три тижні на них побувати?

Я особисто навчився цінити їх та ними дорожити в Заліщиках, в цьому найтеплішому клаптику нашого краю, в нашому Мерані в малому форматі. Бо прошу собі тільки уявити: в той сам день, коли туди приїхав, я вже... перестудився і цілий тиждень мусів відлежати в ліжку.

Але до речі. Торкнутися наших літниськ хочу з усіх боків. Торкнутися і покласти точку над і. Хоча, по правді сказати, точка точці не рівна. Я бачив, як маляр, малюючи на цілій задвій стіні камениці рекляму: „Радіон сам пере", клав точку над і. Такою точкою прим. дістати в голову — то дай Боже витримати!

Мої точки маленькі, скромні, до того літом, коли стільки по літнисьвах мух, банальні одноманітні.

Кожний з нас, бувалих літників, знає, що таке літниськова такса. Це такий собі податок, який платиться маґістратам за те, що постійні мешканці не отвирають ніколи вікон, через що приїжджі мають все свіжий воздух. Нераз чулося голоси обурення чи протесту зі сторони літників на таке „натягання" і так натягнених до нікуди їх кишень. Також претенсії! Таж на таку ціль кожний повинен радо платити, без примусу! Бо коли прим. в таких Кутах чи Ворохті розбиваємо собі носи на порозбиваних тротуарах, коли насолоджуємося розкішними туманами порохів по вулицях або в ночі блукаємо серед єгипетських темряв — тоді з легким серцем можемо сказати: „Це за наші гроші!". Бож добре часами знати, на що їх видається.

Зрештою: не так знову страшно. Не за все треба платити! Задармо прим. можете наїстися овочів, коштуючи, нім купите, у кожного продавця, як тут принято (щоденно так роблю — ощадність девізою нинішніх днів!) і задармо теж можете дістати холеру чи іншу якусь сезонову хоробу; а що вже найважніше — то зовсім безплатно можете насміятися аж до знечулення. В нинішніх часах добрий жарт — річ цінна, дорога. Якеж після того добре серце мусять мати деякі людці, стараючись на кожному кроці сяк-так розвеселити того бідного літника!

Ось нпр. фризієр у Снятині має на продаж „пявки медицинічні", як написав на вікнах свого промислового заведення. Сміх сміхом, але заходять тут дві конечности: негайне заанґажування його на постійного співробітника „Зиза", або досліди вчених над новим родом пявок: медицинічних!

Літники бувають усякі. Але щоби аж так датися опанувати розсіяности, як це зробила якась пані в Косові — дивно. Властиво тільки трохи дивно, а більше смішно. Йдучи з почти до дому, загубила... (отут — я знаю — подумаєте: парасольку, чи навіть дорогоцінний годинник!), але ні: цілу щоку з зубами! Певно, що страта коштовна не так з огляду на вартість, як з огляду на пізніший вигляд її властительки. Уявляю собі, як вона бідна мучилась дома, чекаючи кожної хвилі, що хтось відізветься на виліплені по місті великі оголошення і верне їй зґубу. Хіба що собаки полакомилися на неї, яких тут повно, якщо ще в додачу властителька щоки їла мясо на обід...

Вираховувати більше таких жартів у роді „варстатів погрибових" (похоронний заклад), чи „продажі знаної свинської вепровини і тістечка теж", якими то добродушні люди розхмурюють наші чола, вміщаючи їх на вивісках для зовсім безплатного читання — боюся! Хто зна, чим би це закінчилося. Може процесом про авторські права, закиненням мені плягіяцтва, або-що. В нинішніх демократичних часах за нещастя не трудно

Кожний знає, що на літниськах погода то... ґрунт! Що значить не визнаватися на метереольоґії, переконався я на шкірі... двох туристів, яких мав нещастя бачити в Жабю по їх двотижневій „мандрівці" через Чорногору. Послухали бідні ПІМ-а (Польський Інститут Метереольоґ.) і вийшли на тім, як Сталін на пятирічці! Спершу, побачивши їх, я, що правда, попав у колізію.

— Невже — думаю — влада відкликала заборону на кручення української фільми виробництву „Соня-фільм" і оце накручують яку сцену сензаційної фільми з двома нуждарями в гол. ролях?

І вже я починав вірити в чуда, та коли побачив їх страдницькі лиця, коли почув їх перекинуючі побажання на адресу ПІМ-а, то відразу зрозумів, що це жертви власної неосторожности. Траґічні жертви! Як виглядали? Зовсім не виглядали. Одному з них то з цілих черевиків залишилася лише шнурівка і то та, яку по дорозі відшнурував, щоби собі перевязати звихнену руку. Чи вже їм покращало, не знаю, та всеж таки прошу всіх милосердних усякі прочитані часописи чи книжки слати їм на Жабє, туристична стація. Тільки щоб ні слова в них не було про гори, або про красу наших літниськ. Хай вас Бог боронить! Мого фейлетону також не посилайте! Не розятрюйте незагоєних ран!

Про практичність наших літників можна би написати з 200 рядків. Знаю нпр. одну паню, що постійно живе у Ворохті, яка на літнисько їде рік-річно аж до... Бродів. Правда, бродська холера вже далеко за нами, але в кожному разі Ворохта і... Броди? Ріжницю таку виправдати хіба можуть кузени, яких має у Бродах і дуже їх „шанує".

А взагалі, то кріза й по наших літниськах дається відчувати. Ті, що минулого року бували по першорядних пансіонах, цього року сидять у простих селянських хатах. Нічого не вдієш! Такі часи. Хто знає, де вони на слідуючий рік будуть сидіти?

—o—

ція дістала приказ зі Львова з приводу отворення Сх. Торгів перевести масові арешти. Арештованих держать в підземних поліційних арештах Бориславі, не допустивши цілий день харчів від родини. Декого забрали в нічних сорочках, а декому й дісталося при арештуванні.



## Новий радянський проєкт.

На засіданні Европейського Комітету в Женеві, що відбулось 5. ц. м. в справі радянського проєкту про економічну неагресію, Літвінов, боячись, щоби його не підозрівали у співробітництві зі Союзом Народів, спротивився передачі свого проєкту під розгляд економічної комісії Союзу Народів з участю радянських представників. Він зажадав утворення окремої комісії при Европейському Комітеті, яка занялась би цим проєктом. Його підтримали Курціюс і представники Італії, Литви й Туреччини. Спротивились льорд Сесіль і француський міністр фінансів Флянден, який заявив, що француський уряд не може допустити до того, щоби під видом договору про економічну неаґресією була підсунена нова система світового господарства. Рішено передати проєкт Літвінова окремій комісії, яка повстане при Союзі Народів.

## Військове повстаня в Чілє.

В Чілє вибухли рійськові заворушення, що перекинулись також на цивільне населення. Збунтувалися моряки воєнної фльоти, проголосивши більшовицькі домагання. Парлямент проголосив воєнне положення на 20 днів. Два полки урядових військ перейшли на сторону повстанців, які в ріжних місцях знищили залізнодорожну комунікацію. Деякі заграничні часописи повідомили навіть, що заноситься на проголошення радянської республики. Тимчасом із Сант-Яґо прийшли урядові вісти про перемогу урядових військ. Вони зайняли форти Вальпарайзо і Ґальсуґуано, які здобули повстанці. Крім того атаки піхоти й авіяційного полку приневолили збунтовані кораблі піддатись, так само надбережну артилерію. Наслідком того повстання в Чілє можна вважати зліквідованим.

—о—

# ОСТАННІ ВІСТИ

### ЗАКОН ПРО НАГЛІ СУДИ ОБОВЯЗУЄ ВІД 10. ВЕРЕСНЯ.

З Варшави повідомляють, що наглі суди обовязуватимуть у всій Польщі від 10. вересня, себто від хвилини, як цю вістку проголосять афішами по повітових містах.

### ХОТІЛИ ЛИШЕ ВРАЖІНЬ МОРСЬКОЇ ПОДОРОЖІ...

Про двох молодих людей, яких придержали в Ризі на норвеськім кораблі повідомляють... Спочатку лотишський уряд згідно з їх бажаннями постановив обох відставити до литовського кордону. Коли оба були вже в дорозі під ескортою поліції, лотишський уряд змінив постанову та спец. курієром переказав закувати обох молодих людей і відставити до польського кордону. 6. вересня вранці Яблоновського й Пйонтковського привели до прикордонної стації Турмонт. Там їх перейняла польська влада. Відси відтранспортували їх через Вильно до Варшави. Вечором приїхали до Варшави і тут їх зараз передали політичній поліції. Їх переслухували в присутности начальника відділу уряд. комісаря та начальника політ. поліції. Яблонського і Пйонтковського переслухали як підозрілих у вбивстві пос. Голувка. Влада дійшла до переконання, що оба не мають нічого спільного з убивством. Яблонський, по званні бактеріольоґ, походить зі Шлеська, а Пйонтковський, якого мачуха є зем. власницею, сам походить із Варшави. Оба признались, що хотіли вражінь морської подорожі, тому постановили пуститися на авантюрничу мандрівку. Не мали закорд. пашпортів, тому їх видалювали з усіх країн, куди заїздили. В світ пустилися ще 13. серпня. З початку зізнали були оба, що вони українці, політично заангажовані і політично переслідувані, шукають права азилю. Те все вони видумали. Коли довідалися, що їм приписують убивство пос. Голувка, відкликали свої попередні зізнання.

Оба вони 7. вересня вийшли на волю.

# Рідно-шкільна конференція у Львові.

За ініціятивою Головної Управи „Р. Шк.“ відбулася у Львові в неділю 6. вересня ц. р. конференція представників львівських і підльвівських кружків „Р. Шк.“ у великій салі Т-ва „Просвіта“ під проводом скарбника Головної Управи дир. Івана Ющишина в справі злагіднення матеріяльної кризи, в якій опинилася „Р. Школа“.

Після пояснення причини цеї конференції предсідником і інформативного реферату дир. Івана Герасимовича розвинулася широка дискусія, в якій забирали голоси відпоручники: Малицька, Федорчакова, Снилик, Ластовецький, Гриневецький, Тусевич, Бадлюк, інж. Лучишин, Пашкевичева, Полянський, інсп. Середа, Домбровський, Прокеш, Дворян і Стевчак.

Бесідники вказували на причини важкого фінансового положення у звязку зі світовою кризою та з пасивністю деяких старшин кружків „Р. Шк.“ Як референт так і бесідники намітили цілу низку зарадчих засобів, щоби протиділати кризі, при чому предсідник в імені Президії Головної Управи „Р. Шк.“ заявив твердо, що Головна Управа „Р. Шк.“ не хоче йти шляхами польського уряду і механічними редукціями вводити ощадности. Головна Управа „Р. Шк.“ здає собі справу з важности з кожної шкільної установи і шкільної одиниці і якщо булоб необхідно ввести деяку конденсацію, то це мусить зробити без школи для цілости. При цьому Головна Управа „Р. Шк.“ займеться не тільки своїми всенародніми школами, але всіми родами своїх шкіл і до всіх установить однакові норми. — Наша ціль не скорочувати, але розбудовувати рідне шкільництво.

Покищо дільницеві кружки „Р. Шк.“ повинні підсилити свою статутову діяльність відповідно до інструкцій. Для нагляду і координації праці існує Повітовий Союз Кружків „Р. Шк.“ Він мусить негайно скликати Загальні Збори для вибору працездатної Ради і заангажувати досвідного й меткого урядовця.

# Після нападу під Печеніжином.

Пишуть нам: Виконавців нападу не зловлено, вони пішли мабуть в сторону чеської границі. Про арештованого в Станиславові студента прав, літ 24, з Печеніжина, який, як писали польські студенти, мав бути в нападі, нікому нічого не відомо. Такого в Печеніжині нема, отже це звичайна видумка. В Станиславові арештували лише Р. Степаняка з Печеніжина, котрого вже випущено.

Того самого дня, то є 31. серпня в Сопові під Печеніжином арештовано Горюка і Якубяка, абітурієнтів гімн., Луцака, абс. гімн. та Кузика, студ. політехніки, всіх з Печеніжина. В Печеніжині арештовано Сабадаша, механіка, Майданського, почтиліона і брата Миколи Митлюка, абс. гімн., який як візнав почтовий візник, мав брати участь у нападі. В Коломиї арештовано Остафійчука і Лоточинського, а в Березові Р. Геника, абс. гімн. Зі Станиславова привезено Р. Степаняка до коломийських арештів і десь з дороги Ільницького з Березова. Всіх 12. Богато інших кликали і дальше кличуть на ріжні допити і зізнання. З 12 по нічних переслуханнях Якубяка, Геника і тяжко побитого Горюка відставлено до судових арештів, а інших випущено на волю.

Стан здоровля раненого візника не є грізний. В Печеніжині від 9. год. веч. не вільно нікому ходити. В місті списано військові кватири. Вас. Грабовецькому казали винести зі стодоли снопи і примістити 40 коней. В Якубяка І. було вже військо і не числилось з тим, що збіже не молочене. Мешканці непевні за своє майно.

### БРОШУРА ПРО ЛІҐУ НАЦІЙ.

На бажання польського уряду секретаріят Ліґи Націй видав брошуру „Ліґа Націй, її ціли й організація“ в польській, українській, гебрайській і жидівській мові. Брошура призначена передовсім для вчителів нар. і середніх шкіл для поширювання інформацій про Ліґу.

### ЛІҐА НАЦІЙ.

7. вересня рано почалось перше засідання XII. зборів Ліґи Націй під проводом тимч. голови Ліґи міністра закордонних справ Еспанії Леру.

Бріян приїхав у Женеву 6. вересня.

Опісля вибрали головою румунського амбасадора в Льондоні Тітулеску. Тітулеску сказав, що Женеву годі вважати країною чудес, та вона має найбільше шанс для примирення народів.

### ЗАМАХ НА СТАЛІНА?

З Риги прийшли вістки будьто би 6. вересня в Москві один із прибічної Сталінової сторожі, грузин Савнікідзе, що робив службу на Кремлі, вдерся несподівано до Сталінового кабінету та вистрілив двічи. Сталін зорієнтувався і коли атентатчик репетував револьвер кинувся на землю й тому вийшов ціло. Атентатчик думав, що вбив Сталіна, тому на місці відібрав собі життя.

### БУРЕВІЙ НАД БАЛТИКОМ.

**Сніг.**

Над балтійським побережам лютує сильна буря, що часом переходить у буревій. Багато кораблів скрилося до пристані Засниц. У лісах на острові Рубії вихор заподіяв великі шкоди. Гамбурський пароплав „Улі“ кинуло на беріг перед входом до Свінемінде. Залогу врятували, Тета досі годі було корабель зіпхнути в море. Телефонічна комунікація перервана, електр. проводи теж. Великі шкоди є на сх. поморському побережі. В одній місцевости завалився мур підчас будови і присипав кількох робітників. Один згинув. У шлеських горах упав сніг. У Швабії вже на вис. 800 м. є снігу більше ніж на пів м. високо.

## Біржа.

**Збіжа.**

Пшениця двірська з 1930 р. 19.25—19.75, жито збіржито одноціле з 1930 р. 18.00—18.50, ячмінь двір. одноцілий не з 1930 р. 18.75—19.00, ячмінь на мливо 14.00—14.50, овес 15.50—16.00, ячмінь на мливо 14.00—14.50, овес замоклий 15.00 гал. з 1930 р. 17.00—17.50, бобик 19.00 15.50, кукурудза рум. 20.00—20.50, солома прас. —20.00, сіно сол. прас 9.00—10.00, ріпак озимий 5.50—6.50, гречка 18.50—19.50, отруби житні 10.75—11. з 1931 р. 24.50—25.50, крупи греч. 40— отруби пшеничні 10.75—11.00, мак сивий 70—75. 42. макухи льняні 23—24.

**Гроші.**

Американський долар 8·92·50—8·93·00, канадійський долар 8·82·00—8·83·00, чеська корона 0·26·25—0·26·50, австрійський шілінг 1·25·00 - 1·25·50, румун. лей 0·05·00 - 0·05·50 француський франк 0·34·75 - 0·35·20, швайцарський франк 1·73·50—1·74·00, фунт штерлінгів 43·00·00 - 43·20·00, радянський червінець 0·00—0·00, німецька марка 0·00·00—0·00·00

Золото: 20 корон 36·60·00—36·90·00. 20 франків 35·00·00—35·00·00, 20 німецьких марок 00·00·00—00·00·00 10 російських рублів 47·50·00—47·50·00.

Срібло: Австрійська корона 0·34·00—0·34·50 5 австрійських корон 1·75·00 - 1·80·00, австрійський фльорен 1·35·00 - 1·40·00, російський рубель 1·40·00—1·46·00, копійки за рубель 0·70·00- 0·73·00.



# НОВИНКИ

— **Евген Говикович** веде свою робітню футер у Львові, **вул. Домініканська 4.** Тел. 67-54. 404 2—7

— **Перепись 9. грудня.** На засіданні ради міністрів день загальної переписі в Польщі назначений на 9. грудня ц. р.

— **У Львові гратимуть усі театри.** Між дирекцією львівських театрів і союзом артистів прийшло до порозуміння. Тому, що „Атенеум“ виступає у Великому Театрі, львівський театр гратиме в Театрі Ріжнородностей. В середу там іде „Королева передмістя“. Музичний відділ пічне свою діяльність опереткою в Театрі Новостей мабуть в четвер.

— **З румунських куріозів.** Читаємо у черновецькому „Часі“: Два пани на одні штани, хто раньше встав, той їх убрав — або два інспектори на одним кріслі. Так мається справа зі шкільними інспекторами Сагляном і Іліюцом. Бувшого інспектора Іліюца іменовано інспектором черновецького повіту. Інспектор Сагляну передав був уже службу. Та згодом роздумав собі справу пан Саглян і одного дня засів інспекторське крісло. Коли прийшов Іліюц до уряду, застав там уже Сагляна. Але лихо хотіло, що інспектор Саглян поїхав до Сторожинця на конференцію. А коли вернув, застав уже на інспекторському кріслі пана Іліюца. Тоді вже не оставалося нічого, як погодитися з цим фактом.

— **Дім сходин у Львові.** У Львові арештували вдову, по австрійськім старшині Марію В. у звязку з викриттям, що її дім це місце зустрічей для осіб з т. зв. товариства. В її помешканні потішали себе соломяні вдівці і вдовиці і платили по 5 зол. від кожної любовної стрічі

— **Жінка вбила чоловіка.** При Любінській дорозі ч. 29. у Львові тридцятькількалітня Анна Хошичек убила свого чоловіка Рудольфа, трамваєвика. Вдарила його в голову залізком від прасування, а ножем пробила йому живіт пять разів. Зробила це тому, що чоловік любив забавлятися з „легкими жінками" та видавав на них великі гроші. Вбитий лишив нешлюбного сина.

— **З львівської хроніки.** При вул. Задвірянській пробив ножем Григорій Дзедзюра свого комірника Осипа Могра. — Любили гарно вбиратися невідомі злодії і позичили собі крізь вікно з мешкання Теофіля Порембаша вбрання вартости 865 зол. — З ресторану в городі Костюшка пропали річи вартости 300 зол.

— **З краєвої хроніки.** У Рафайловій, надвірнянського повіту, відбулося 6. ц. м. посвячення памяткового хреста польських легіоністів. — На фестині в Голоску пробив хтось ножем Володислава Лотиша і Маріяна Грубого. — При вул. Рівній у Станиславові найшли невідому з прізвища жінку, яка зажила більшу кількість якогось квасу.

— **Щось для Станиславова.** Довідуємося, що в найближчому часі отворять у Станиславові нове гарно уряджене кіно „Тон".

— **Жертва „комуністичного дня"** 6. вересня у Варшаві з вул. Смочої і Низької з нагоди „комуністичного дня" кількасот молоді хотіло дістатися на віче на пл. Казимира Вел. Поліція розгняла їх. Маніфестанти обкидали поліцію камінням. Поліція стріляла у повітря. Від заблуканої кулі згинула 8-літня Завіська.

— **Жидівка покликана до війська.** Іцек Ґольдштайн спитав одну команду ПКУ в лодзькому воєвідстві, чому його 21-літня донька Ханя дістала покликання до бранки. Показалося, що це була помилка, бо імя взяли за мужеське. Тимчасом батько дігнав її на залізничій стації, бо вона хотіла втечи перед військовим переглядом до Данціґа.

— **21-літнє немовлятко.** В Лукові біля Бигдощі живе 21-літній хлопець Паперовський, що ставав цього року до військової бранки. Принесли його в колисці, бо „новобранець" має недорозвинене тіло, виглядає як однорічна дитина і не вміє говорити.

— **Вбили чекіста.** В Казані вбили невідомі люди заст. шефа ДПУ китайця Фай Юана. У звязку з тим арештували кількох китайців, вояків червоної армії.

— **„Навтілюс" у ледяних оковах.** Пливучі ледяні гори ушкодили підводний човен „Навтілюс". У кількох місцях пробите дно, вертничі прилади до пробивання леду знищені. Радієву станицю вдалося направити, так, що залога має знову звязок зі світом.

— **З червоного раю.** В Краматорську на Рад. Україні закінчився процес 62 урядовців організацій харчового постачання за саботажі, себто за „штучне викликування голоду". Пять головних обвинувачених Єпатова, Старниченка, Даршта, Дукина і Ліферова засудили на кару смерти, решту обвинувачених на довгорічницеву тюрму.

— **Жертва моря.** Лотиський торговельний корабель „Бальва" тонажу 2100 т. розбився об підводну скелю і затонув. Залога вирятувалася на човнах.

— **Ганді їде до Льондону** на „конференцію круглого стола" на покладі корабля „Райпутана". Ганді не хотів замешкати в кабіні, спить на горішньому покладі на звичайному сіннику і вкривається грубим покривалом. Не харчується у корабельному ресторані. Їсть овочі і пє козяче молоко. Встає в 4. год. рано і молиться до 5-ої. Опісля читає, пише, відповідає на радіограми з привітами далеким землякам, бавиться з дітьми і усміхається до фотографічних апаратів, якими знімають його пасажири. Над вечором відправляє богослуження і тим закінчує день. Кожного понеділка постить і мовчить цілий день. Разом з Ганді їде до Льондону його невідступна товаришка панна Слейд, молода англійка, яка помагає йому в боротьбі за незалежність Індії.

— **Корабельна катастрофа.** Минулої пятниці затонув англійський корабель „Опал", у віддаленні 3 км. від Кап Линдсенд 10 моряків і 1 пасажир вирятувалися, капітан корабля утонув.

— **Пожежа в домі божевільних.** У Стокгольмі вибухнула пожежа в домі божевільних, було там 400 хорих жінок. Підчас ратункової акції божевільні побили прислугу і покусали одного лікаря. Жертв у людях не було.

— **Запаси золота Зед. Держав** досягають суми 5 міліярдів долярів, або 45 проц. всього золота на світі.

— **Тунель крізь Монт Бляик** вирішив пробити міжнародній зїзд автомобілістів у Женеві. В найближчому часі буде вибрана італійсько-французько-швайцарська комісія для провірення і обчислення коштів.

ВІДГУКИ ДНЯ.

# Надзвичайні додатки.

Щасливі польські газети у Львові. Можуть собі видавати надзвичайні додатки і латати ними редакційні діри. Один сензаційний додаток варт більше, як сто постійних передплатників, хоч з другої сторони один розумний передплатник дуже часто варт більше, як сто сензаційних додатків.

Останніми часами нема дня, щоби не було кілька додатків. Щож! Атмосфера пригожа, а публика віруюча. Інтерес іде, гроші пливуть, а тільки дехто клене.

Тому два-три роки не було такої сензації, яка спонукалаб мене купити додаток. Завтра прочитаю в часописах за дурно — говорив я собі... заглядаючи через плечі, що саме стоїть у додатку. Не пригадую собі випадку, щоб купив я тоді хоч один свисток, а прецінь так само як нині знав, що в світі діється і — так само не знав, що буде діятися.

Але літа йшли, а з ними пішли „на ніц" мої нерви. Нині вже я не такий видержливий на сензації, як був колись.

— Телеґрам, надзвичайне видане-е-е!

І я вже лечу з десять грошами.

„Італійський король убитий! Муссоліні тяжко ранений! Атентатчики втікли! Як нам доносить наш спеціяльно висланий кореспондент"... — і слідує докладний опис цілої історії з королем, Муссоліні і атентатчиками.

А другої днини, або ще тої самої пополудні:

— Телеґрам, надзвичайне видане-е-е!!

Біжу знову.

„Атентату ніякого не було, зате атентатчики зловлені на границі. Є вони членами"... і слідує докладний опис зловлення терористів, їх вигляд, звичаї-обичаї і родинні відносини.

Третього додатку в цій справі вже нема, бо показалося, що ні атентату, ні атентатчиків не було. Був тільки запротестований вексель, який удалося двома надзвичайними додатками спрольонґувати.

А все таки я в минулу неділю купив знову два додатки і одну газету в додатку. Не можна було не купити. Передовсім тієї газети. Зветься вона „Недзеля рано", бо робить з людей варята в неділю рано.

Лежу в ліжку і покурюю першу папіроску. Крізь відчинене вікно залітає до мене черствий осінний воздух, сильні звуки радія від мого сусіда і слабий рух на Східних Торгах.

Нараз крик на вулиці:

— Замах бомбови на Тарґі Всходнє. Велька сезація! Дзєсєнць грошы!

Посилаю за сензацією і кидаюся на ґазету. Справді, хоч не зовсім так.

Великими як бик буквами стоїть: „Замах бомбови на Тарґі Всходнє", а під сподом малесеньким як мушка дручком:... „уніцєстфйони пжез поліцє".

Ну, думаю, замаху не було, але певно або хтось підкладав бомбу і його зловили, або знайшли десь пекельну машину, або загалом щось подібно страшного.

Читаю...

„Поліція арештувала 200 українців, між якими напевно знайшлися й такі, які — по всякій імовірності — булиб старалися виконати замах"!

Читаю ще раз і ще раз і кожний раз стоїть те саме.

Шпурнув я тією ґазеткою через вікно і заскреготав зубами аж шиби дзенькнули. Пропало десять ґрошів!...

Та що з того! Знаю, що завтра куплю знов якусь сензацію, знов шпурну нею і знов буду зубами скреготати.

Все це атмосфера, нерви і... безсоромність комбінаторів!...

**Галактіон Чіпка.**

— **Вибух у копальні.** Близько Йоганісбурґа, в південній Африці скоївся вибух у копальні вугілля. 40 муринів загинуло, 16 важко ранених.

— **Арештують соціялістів в Америці.** В звязку з страйком у одній з пряділень у Патерсон (Зед. Держави, стейт Ню Йорк) арештували 47 осіб місцевих соціялістів, між іншим Нормана Томаса, кандидата на президента Зед. Держав з рамени соціялістів у останніх виборах.



—o—

# З судової салі.

НОВА РОЗПРАВА ПРОТИ ПОСЛА ВОЛОДИМИРА КОХАНА.

В днях 17—20. лютого ц. р. відбувалася у Львові карна судова розправа проти посла Володимира Кохана, якому акт обвинувачення закидав держ. зраду (§ 58.) за його промови на 13 вічах в ріжних місцевостях Сх. Галичини. На тій розправі було переслуханих кількадесять свідків, після чого судді присяглі заперечили всі поставлені їм питання, а потвердили тільки питання щодо проступку з § 300. і 302., якого обвинувачений, нібито, допустився на вічах в Яворові й у Верхраті, за що його засуджено тоді на 3 місяці строгого арешту. Той арешт він уже відсидів передтим, тому негайно вийшов на волю й обняв мандат посла в новому соймі.

Одначе прок. Ліпш зголосив щодо віча обв. в Чесанові касацію, бо трибунал не допустив до розправи в характері свідка судового апліканта Мацейка, котрий в останнім дні розправи зголосився листовно до прокуратора з зізнаннями в цій справі, які мали повнотою покриватися з актом обвинувачення. Найвищий Суд прихилився до касації прокуратора і поручив дотично віча в Чесанові перевести нову розправу й переслухати на ній свідка Мацейка.

В дні 7. ц. м. станув посол Володимир Кохан знову перед судом присяглих у Львові. Розправу вів ст. судця Тертіль, обвинувачував прок. д-р Мостовський, боронили адвокати: д-р Лев Ганкевич, д-р Степан Біляк і д-р Володимир Старосольський.

Після відчитання акту обвинувачення посол Кохан у довшій, дуже гарній промові представив ідеольоґію і політ. лінію УНДО та якнайрішучіше заявив, що закидуваних йому злочинів, зокрема ж злочину підбурювання і забурення публичного спокою не допустився. В Чесанові відбув він тільки справоздавче віче, на якому здавав звідомлення з діяльности Української Парляментарної Репрезентації та піддавав гострій, але річевій критиці політику влади на українських землях. Слухачів до якихсь виступів проти держави не накликував і взагалі ніякої демаґоґії не управляв і не управляє.

Як перший свідок був переслуханий підсловнік поліції *Стефан Фрайденберґ*, що зізнав подібно, як і на попередній розправі. М. ін. каже, що пос. Кохан на вічу в Чесанові говорив, що Пілсудський в 1926 р. вивів гармати на вулиці Варшави, аби вигнати злодіїв публичного гроша, а тимчасом тепер крадуть іще більше. Він, мовляв, накликував також до того, аби, коли прийде до війни Сходу з Заходом, українці не були так неприготовані, як в 1918 р., коли то українські вояки, діставши мундури, йшли замість на фронт знову додому. Цитував теж Виспянського „Мялєсь хаме злоти руґ" і т. д.

Черговий свідок нинішнього процесу, мґр. *Домінік Мацейко*, тепер суд. аплікант у Тернополі, зізнає після заприсяження, що пос. Кохан говорив про можливість нової війни, до якої й українці мусять бути готові. Пос. Кохан говорив у Чесанові дуже гостро в українськім самостійницькім і незалежницькім дусі, але свідок не може нині напевно сказати, чи та промова мала протидержавний характер. (Тут зізнання св. Мацейка відбігають від змісту його листу, з яким він сам зголосився до прокуратора і в якому представив промову посла Кохана як ярко протидержавну).

Обор. д-р *Старосольський:* Чи змагання до незалежности є злочином?

Св. *Мацейко* (самопевно): Очевидно!

Обор. д-р *Старосольський:* А, коли ви, правник, так це розумієте, то ми не маємо що більше балакати.

Як третій свідок зізнавав учасник віча в Чесанові *д-р Дмитро Мудрецький*, тамошній адвокат, що рішуче не міг доглянутися у промові посла Кохана на тому вічу якихсь протидержавних чи революційних тенденцій.

Також корисно для обвинуваченого зізнавав гр. кат. парох Чесанова *о. Костек*, що теж не чув з уст посла Кохана якогонебудь підбурювання учасників віча.

Після того предсідник замкнув доказове поступовання.

Забрав голос прок. д-р *Мостовський*, що поставив внесення на питання додаткові з § 300 і 302. Одначе трибунал поставив тільки одно додаткове питання з § 300.

Після того прок. виголосив свою промову, в якій домагався покарання обвинуваченого з § 65, а колиб прис. судді не потвердили вини пос. Кохана з § 65, то повинні засудити його за проступок з § 300.

З черги забрав слово обор. *д-р Ганкевич*, що в гарній, з переконанням виголошеній промові збивав тези акту обвинувачення, доказуючи невинність і непричасність пос. Кохана до закидуваних йому злочинів. Зокрема розправився обор

д-р Ганкевич у довшім правничім виводі з заявою свідка Мацейка, що, мовляв, змагання до незалежности є злочином, доказуючи, що такі змагання є всюди — з винятком країн, де панує диктатура, себто СРСР та Італії — дозволені і не підлягають ніякій карі, отже тимсамим не є злочином.

Після промови д-ра Ганкевича пішли присяжні судді на нараду. По повороті на салю предсідник лави присяглих відчитав вердикт, на основі якого *вину пос. Кохана з § 65 заперечено 12 голосами, натомість вину з § 300 потверджено 8 голосами проти 4.* Таким робом присяглі судді далеко не солідаризувалися з поглядом свідка Мацейка!

На основі того вердикту трибунал по короткій нараді видав присуд, яким *обв. посла Кохана засуджено на 4 місяці арешту.* А що обвинувачений сидів у слідчій тюрмі більше як 4 місяці, то тимсамим наложену на нього кару сконсумував давно.

## Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз" платив кооперативам дня 7. IX. 1931 р: масло експортове і десерове пріма —·— зол., літра молока 19—20 сот., літра сметани 1·10 зол., копа яєць 6·— зол.

# СПОРТ.

### Краєві пливацькі змагання.

В суботу 5. і в неділю 6. ц. м. відбулися на „Світезі" заходом Українського Спорт. Союзу краєві пливацькі змагання.

### Конкуренції жінок.

50 м. стилем на плечах: 1) Говикович „Стріла" 1:01.3, 2) Колтунюк „Стріла".

400 м. стилем клясичним: Говикович 8:54.00.

50 м. стилем довільним: 1) Говикович 0:48.2, 2) Колтунюк.

100 м. стил. клясичним: Говикович 1:57.00.

### Мужеські конкуренції.

200 м. ст. кляс.: 1) Юрійчук II. „Дністер" Заліщики 3:51.4, 2) Сліпко УССК 2 м. за ним, 3) Савчак „Луг" Львів.

100 м. навзнак: 1) Юрійчук I. 1:43.3, 2) Поліщук УССК 1 м. за ним, 3) Рибачек УССК.

400 м. ст. дов.: 1) Юрійчук I. 7:41, 2) Сліпко, 3) Рибачек.

100 м. дов. фінал: 1) Юрійчук I. 1:21.9, 2) Шухевич II. УССК два метри за ним, 3) Сліпко.

200 м. ст. дов.: 1) Юрійчук I. 3:32.2, 2) Сліпко.

100 м. ст. клясичним: 1) Юрійчук II. 1:44.1, 2) Поліщук Мирослав УССК на дві долоні за ним, 3) Савчак.

4×50 м. ст. дов.: 1) УССК у складі: Поліщук, Шухевич I., Шухевич II., Сліпко, 2) „Бурлаки".

400 м. ст. кляс.: 1) Юрійчук II. 8:23.3, 2) Сліпко.

До змагань зголосилося 41 змагунів з 9 клюбів. Змагання організував УССК.

### Ситківкові змагання

Дня 3. вересня відбулися відплатні змагання в ситківці між УССК-ом і Гасмонеєю з вислідом 8:1 для УССК-у.

*

Отсим подається до відома, що в днях 11. 12. і 13. вересня ц. р. відбудуться краєві змагання в ситківці, у всіх конкуренціях, на кортах Львівського Клюбу Ситківкарів при вул. св. Войтіха. Зголошення проситься пересилати до Українського Спортового Союзу на руки д-ра Дмоховського, Львів, вул. Сикстуська ч. 35, до дня 10. ц. м.

# ОГОЛОШЕННЯ

## Театри.

**Великий Міський Театр:**

Вівторок, 8 вересня, 8 год. вечором Концерт Кепури.

Середа, 9. вересня, година 8 вечором „Вулиця" (виступ театру „Атенеум").

Четвер, 10. вересня, година 8 вечором „Вулиця".

**Малий Міський Театр:**

Зачинений аж до відклику.

**Театр Ріжнородностей:**

Вівторок, 9. вересня, година 8 вечором „Пінета".

## Кіна.

**АПОЛЬО:** „Жінка, яка бажає гріху", „Відвічні вороги".

**КАСИНО:** Звукова фільма", „Сірий дім" і додатки.

**КОЛЬОСЕИ:** „Вулиця гріху", „Лявіна".

**ЛЕВ:** „Чужа наречена" (Марлена Дітріх), „Бунт совісти".

**МАРУСЕНЬКА:** Звукова фільма „Особиста секретарка".

**МІРАЖ:** Звукова фільма „Хаджі Мурат" (Білий сатана) з Іг. Мозжухіном.

**ОАЗА** Звукова фільма „Іванко музика".

**ПАЛЯС:** „Чоловік-любовник".

**ПАН:** Звук. фільма „Тиранія кохання".

**ПАСАЖ:** „Вийнятий зпід права" й додатки.

**ХИМЕРА:** Звукова фільма. „Під кришами Парижа".

**СТИЛЕВЕ:** „Свавільні студентки", Бастер Кітон боксером (100 проц. звукове-ць).

**УЦІХА:** „Буря над Азією", „Пат і Паташон та чародійний килим".

## Програма радіо.

**Вівторок 8. вересня 1931.**

**Кенігсберг** (217,1) 21·30 Перли німецької музики. **Липськ** (259,3) 20.00 Симф. концерт (Дворжак). **Братислава** (278,8) 22·15 Циганська музика. **Брно** (341,7) 19·55 Музика Дворжака. **Букарешт** (394,2) 18·00 Легка румун. музика. 21·00 Конц. рад. оорх. **Сотенс**, Швайц. (403,8) 20·00 Засідання Союзу народів. **Стокгольм** (435,4) 22·10 Квінтет Бетовена. **Рим** (441,2) 21·00 Концерт солістів. **Мілано** (500,8) 21·00 Симф. концерт (Бах, Гольдмарк, Скрябін). **Відень** (516,4) 20·10 „Дунайська жіночка", опера Кавера. **Рига** (524,5) 19·05 Французька музика. 21·30 Польські та українські пісні. **Будапешт** (550,5) 17·00 Церковний хор. 19·20 Циганська музика. **Любляна** (575,8) 15.00 Хоральний концерт (2.500 співаків). **Осльо** (1071,4) 22·05 Концерт хору. **Харків** (937,5) 15·00, 20·00 Концерт. **Калюнгборг** (1153,8) Вечір у Копенгазі. **Париж** (1724,1) 20·41 Музика Шопена.

**Середа 9. вересня 1931.**

**Липськ** (259,3) 16·00 Оперова музика. 23·30 Концерт радіоорх. **Моравська Острава** (263,4) 14·30 Поп. концерт. **Братислава** (278,8) 21·00 Форт. речит. **Гамбург** (372,2) 17·30 „Радіо сьогодня і завтра" д-р Куче. **Букарешт** (394,2) 21·45 Музичний скеч. 22·15 Скрипк. речит. **Сотенс** (403,8) 20·15 „Тангайзер", опера Вагнера. **Берлін** (419) 16·30 Соната (Шуман, Бетовен). **Стокгольм** (335,4) 21·40—23·00 Давна і нова танкова музика. **Рим** (441,2) 21·00 „Ріголето", опера Верді. **Прага** (486,2) 21·00 Скрипк. речиталь (Моцарт), Бракс, Бетовен), 21·30 Серенада. **Відень** (516,4) 17·15 Давна камер. музика. 19·25 Музика на два форт. **Рига** (524,5) 21·30 Сонати Бетовена. **Будапешт** (550,5) 17·25 Циганська орхестра. 19·30 Попул. концерт. 21·15 Сонати на скрип. і форт. (Бах, Догнані, Моцарт). **Любляна** (575,8) 18·30 Концерт сальоновий квінтету. 20.00 Вокальний концерт. **Ленінград** (1000) 18·30 Концерт фільг. **Осльо** (1071,4) 22·05 Муринські пісні. **Москва** (1481) 16·45 „Галіційская жакерія". 19·30 Музика Чайковського.

## ЛЬВІВСЬКЕ РАДІО.

**Вівторок, 8. вересня 1931.**

**Львів** (380,7) 11·58 Астр. час. 12·10, 16·00 16·30, 17·10, 19·25 Музика з грамоф. плит. 13·10, 14·50 Комунікати. 15·10 Почтова скринька для дітей. 15·25 Польський Меран, д-р Залуський. 15·45 Летунські вісти. 16·15 „Осінна мода", Ст. Зелінська. 16·50 „Життя овочу", проф. Руперт. 17·35 Упадок Варшави, капт. Козолюбскі. 18·00 Популярний концерт. 19·00 Всячина. 19·30 Комунікат. 19·40 Нафтовий промисл. 19·55 Комунікати. 20·15 Популярний концерт. 22·00 „1001 пригода", фейл. 22·15 Комунікати. 22·30 Легка і танкова музика.

**Середа 9. вересня 1931.**

**Львів** (380,7) 11·58 Астр. час з Варшави. 12·10, 15·10, 16·00, 16·30, 17·10, 19·25 Музика з грамофонових плит 13·10, 14·50 Комунікати. 15·25 Огляд останніх видань. 16·15 „Білий вожд черноношкірних", кпт. Ліпецький. 16·50 Радіохроніка. 17·35 Там, де була редута Ордона", відч. 18·00 Пополуд. концерт. 19·00 Всячина. 19·20 Комунікат. 19·40 Рідні вісти. 19·55 Комунікати. 20·15 „Панорама сучасної музики", Фейл. 20·30 Концерт (форт. дуети). 21·10 Японська повість. 21·25 Камеральний концерт (смичк. кварт.). 22·00 „Жінка в короні", Фейл. 22·15 Комунікат. 22·30 Легка і танкова музика.

## ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

**З нагоди празника у Всеч. о. Цара Теодозія,** пароха в селі Мавковичах п. Городок Яг., дня 28/VIII 1931 р. зібрано між гістьми на українських студентів готівкою зол. 25 (двацять пять).

**Правильні вправи в „Соколі-Батьку"** почнуться з днем 1. жовтня 1931. Охочі вже ходити на вправи зберуться в пятницю дня 11. вересня ц. р.: жіноцтво в год. 7. вечором, чоловіки (мущини), в год. 8. вечором. — **Т. Білостоцький.** начальник.

**Вписи до Вищого Музичного Інституту ім. М. Лисенка у Львові, Філія в Золочеві** відбуваються від 7—10 вересня ц. р. щоденно від год. 11—12 і від 4—6 попол. у льокалі „Української Бесіди". — **Виділ.** 432 1—2

**Звичайні Загальні Збори Повітового Союза Кружків „Рідної Школи" у Львові** відбудуться в понеділок, 21. вересня 1931 р. в год. 2-гій пополудні у Львові в дівочій школі ім. Шевченка при вул. Мохнацького ч. 12. Денний порядок: 1) Отворення Зборів 2) Відчитання і верифікація протоколу з попередніх Загальних Зборів. 3) Звіт з діяльности Ради Повітового Союза Кружків. 4) Уділення абсолюторії уступаючій Раді. 5) Вибір нової Ради (§ 34. статуту). 6) Внески і евентуалія. По думці § 39 статуту мають право рішаючого голосу і активного права вибору делегати всіх Кружків „Рідної Школи" на області міста і повіту Львова на кожних 25 членів даного Кружка один з тим, що Кружок без огляду на можливо нижче число членів мусить мати найменше одного відпоручника, а кожних 12 членів нової 25-ки уважається за нову 25-ку. Один Кружок може мати найбільше 10 делегатів. В ціли вибору делегатів на Загальні Збори Повітового Союза Кружків „Рідної Школи" у Львові скличуть всі Кружки „Рідної Школи" на области міста і повіту Львова Надзвичайні Загальні Збори по думці § 26. статуту. Делегати являються на Загальних Зборах Повітового Союза Кружків „Рідної Школи" з писемними повновластями від свого Кружка. Передача повновласти на іншу особу недопускальна. Пасивне право вибору мають усі члени „Рідної Школи" замешкалі у Львові і у львівському повіті (§ 39. статуту). Якщо в год. 2. пополудні не буде на салі статутом вимаганого числа делегатів Кружків (бодай половини делегатів приналежних Кружків), то в год. 3. пополудні відбудуться Загальні Збори Повітового Союза Кружків „Рідної Школи" у Львові в тій самій салі і з тим самим денним порядком при якомунебудь числі членів (§ 39. статуту). — **За Раду Повітового Союза Кружків „Рідної Школи" у Львові: Я. Домбровський. С. Ставничий.**



## Подяка.

ВП. Пану Д-рові Евгенові Дурделлі складаю цією дорогою щиру подяку за вилічення і визволення моєї Мами з тяжкої недуги та за дбайливу опіку в часі цієї недуги. — **Гериновнч Іванна.**

Залещики, 4. IX. 1931. 434

**Присилайте передплату!**

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Вид. Спілки „Діло" Львів, Ринок 10.